

în revista "Teatrul".

Cu toată insuficiența scriitoricească, pe care singur și-o recunoștea, Sică Alexandrescu a cochetat cu dramaturgia. Textele pe care le-a semnat sunt, de fapt, montaje dramatice sau dramatizări: **O seară la "Union"**, **Altă seară la "Union"**, **Momente**, după schițele lui Caragiale, **Lența**, după o nuvelă a lui Francisc Munteanu. I se datorează – și asta nu prea se mai știe – peste o sută de localizări (comedii, farse, vodeviluri, satire, melodrame), cu precădere din repertoriul bulevardier franțuzesc și, mai rar, din acela nemțesc. Cele mai multe, efectuate în asociere cu Tudor Mușatescu. Ușurătatea unor scrieri este compensată, într-o măsură, de impecabilul simț teatral – strâns legat de acela comercial – al adaptatorilor. Părăsind "matca originală" și introducând personaje din mediul autohton, cei doi căutau să aducă o "dezlegare nouă" ori chiar să propună o "inventie proprie".

La vârsta memoriilor, încredințează tiparului câteva cărți de schițe și povestiri, unde evocă mucalit, cu și fără travestiul ficțiunii, impresii de călătorie, întâmplări care i se par numai bune de așternut pe "răbojul micii istorii a teatrului": *Un comediant și o fată de familie* (1967), *General la patru ani* (1969), *Povestiri, Marea și mica bădălie teatrală* (1970), *Tovarășul meu de drum, tutunul* (1973). Cu un simț accentuat al amănuntului comic, el recompune în



În fotoliul directorial

manieră anecdotică "figuri și scene" cu haz, încercând, în tonuri surzătoare, să reînvie o epocă pe care o cunoaște bine. Târgurile de provincie, unde peregrinează trupe de actori, sunt cadrul predilect al narațiunii, ispitită, cu un pronunțat gust al picanteriei, să privilegieze vorba de duh și momentele de farsă benignă. Chiar lipsit de dezinvoltură, tacticos și ponderat, maestrul Sică prețuiește replica spirituală și nu întâmplător el reține mai ales acele

situații în care spontaneitatea și inventivitatea sunt puse la încercare, manifestându-se cu brio. De altfel, una dintre siluețele des întâlnite în aceste rememorări este aceea a lui Ion Iancovescu. Ca structură, "povestirile" lui Sică Alexandrescu sunt mici scenete, dialogul fiind, se vede cât de colo, procedeul care îi stă cel mai la îndemână.

Florin Faifer

Directoratul lui Radu Penciulescu

În toamna anului 1964, lui Radu Penciulescu i se încredințază sarcina de a da viață unui nou colectiv, Teatrul Mic, după circa 20 de spectacole montate de acest tânăr regizor pe scenele din București și din țară, care i-au stabilit o bună reputație de animator. Primul spectacol pus în scenă, **Doi pe un balansoar** de W. Gibson, se bucură, de la început, de aprecierea publicului, jucându-se ani în șir. Tot în prima stagiune a văzut lumina rampei **Cântărețul cheală**, într-un spectacol-coupé cu **5 schițe** de I.L. Caragiale, spectacol pus în scenă de Valeriu Moisescu, demonstrându-se filiația artistică pe care creatorul teatrului absurdului și-a recunoscut-o. În 1965, se prezintă, în premieră absolută, **Jocul ielelor** de Camil Petrescu, în viziunea regizorală a lui Crin Teodorescu,

pentru ca apoi, Radu Penciulescu să-și încerce forțele cu **Richard al II-lea**. După premieră, George Banu remarcă: "O asemenea viziune estompează destinul individual în favoarea celui general, omul în favoarea funcției".

Tot în această perioadă, regizorul D.D. Neleanu pune în scenă **Incident la Vichy** de Arthur Miller, Ion Cojar, piesa lui Paul Everac **Simple coincidențe**, iar Dinu Cemescu, un amuzant spectacol cu **Amorul** de Murray Schisgal. Un frumos debut regizoral i se oferă lui Ivan Helmer prin montarea piesei **Îngrijitorul** de H. Pinter.

Spectacolul **Tango** de Mrožek a fost unul din răsunătoarele succese ale colectivului. "Regizorul a avut seriozitatea de a respecta fidel indicațiile de spectacol, fără să-i scadă meritul său de lucru și șansele

sale de afirmare", aprecia criticul Radu Popescu.

Ultimul spectacol pus în scenă la Teatrul Mic de către directorul Radu Penciulescu a fost **Baltagul** după Mihail Sadoveanu.

Un loc aparte pe afișul Teatrului Mic, în perioada respectivă, l-au ocupat spectacolele de poezie, dintre care se cuvin menționate **Bătrânele și marea** de Yannis Ritsos și spectacolul **Jaques Prévert**.

Pasionat pedagog, Radu Penciulescu se retrage în 1968 de la conducerea Teatrului Mic, optând pentru activitatea didactică și continuând să pună în scenă la diverse teatre.

În general, Teatrul Mic, în vremea acestui directorat, a fost teatrul unei atitudini: exigența.

C. Dinescu